२० सर्गः जगन्तीत्यादि। हे वसुन्धरे जगन्ति धत्स्व धत्स्व त्वं दधती
भ० भृशं पुनःपुनर्व्वा जगन्ति दधासीत्यर्थः श्नाद्योरिति धाञआ
लोप्यः झभान्तस्यादिजवामिति खेर्धत्वं इति हेतोस्त्वं मम चारित्रं
चरित्रं नक्तन्दिवं अविच्युतं रात्रौ दिवा चास्खलितं अवेहि
जानीहि प्रार्थने गी नक्तन्दिवमिति अक्षिभ्रुवादित्वात् साध्यं
॥ ३१ ।

रसान् संहर दीप्यस्व ध्वान्तं जहि नभोभ्रम। इतीह
मानस्तिग्मांशो वृत्तं ज्ञातुं घटस्व मे ॥ ३२ ॥

ज०म० रसानित्यादि। हे तिग्मांशो त्वमपि अहं रसान्भौमान् संहर
संहरामीति दीप्यस्व दीप्ये ध्वान्तं जहि हन्मि नभोभ्रम भ्रमामी
त्येवमभिप्रायः ईहमानः जगत्यर्थक्रियासु चेष्टमानः मम वृत्तं
चरित्रं ज्ञातुं घटस्व यतस्व अत्र प्रार्थनायां लोट् पूर्व्वत्र समुच्चये
ऽन्यतरस्यामिति तस्य च यथायोगं हिस्वादेशः ईहमानइति
समुच्चये सामान्यवचनस्येत्यनुप्रयोगः संहरेत्यादीनामीहतेः
सामान्यवचनस्यानुप्रयोगात् ॥ ३२ ॥

भ० रसानित्यादि। हे तिग्मांशो सूर्य्य त्वमीहमानश्चेष्टमानोरसान्
जलानि संहरसि दीप्यसे ध्वान्तं हंसि नभोभ्रमसि सर्व्वत्र मुहुर्भृ
शार्थत्वविवक्षया हिस्वौ क्रियासमुच्चये हिस्वौ क्रियासामान्य
स्यानुप्रयोगइति ईहतेरनुप्रयोगइति परे इति हेतोर्म्मम वृत्तं
चरित्रं ज्ञातुं घटस्वेति प्रार्थना ॥ ३२ ॥